

Bir metropolde yaşarken felsefi konulara kafa yormak ya da metafiziksel sorulara cevap aramak daha da zor olsa gerek; böylesine çok dünyevi uyarıcı karşısında insanın ivedi istekleri nasıl ağır basmaz? Hele de 'yaşamak' için oraya göç etmişsen... Dış dünyadan mahrum kalmadan içsel doygunluğa ulaşmak, bu çerçevede farklı bir başarı. Ama Merve İşeri'ye göre soru zaten yaşamaktan ne anladığımızla ilgili; onun için yaşamak demek, insanların hayatlarına dokunmak, paylaşmak ve değişimi teşvik etmek demek ve Londra bunun için en ideal yer. İstanbul doğumlu olan 26 yaşındaki İşeri, Milano'da aldığı grafik tasarımı eğitiminin ardından şimdilerde sanat üretimine devam ettiği bu çok kültürlü ve hareketli şehirde yaşıyor, kafa yordığı varoluşsal fenomenleri bazen tuvale, bazen kumaşa, bazen de eski bir deftere döküyor. Kendisini temsil eden Ballon Rouge'un geçtiğimiz yıl İstanbul'da ilk solo sergisini düzenlediği sanatçının yağlıboya ağırlıklı bu işlerinde, gerçeküstü ile soyut arasında bir yerde provokatif bir tavır sezileniyor. İşeri resim yüksek lisans eğitimlerine başvurduğu bazı okullardan burs haberi beklerken; İstanbul ziyaretinde, Balat'ta kısa bir süreliğine tuttuğu atölyesinde işlerinin oluşumlarına şahit olduk.

ALT METİN

Atölyesine konuk olduğumuz genç sanatçı Merve İşeri'nin sembolizm içerikli çalışmalarını çözümledik.

Güneş Uysalefe

Fotoğraflar Selin Saral

İngiltere'de genç sanatçı olmak nasıl bir deneyim?

Londra zor ama güzel. Çok canlı bir yer, hep bir etkinlik var, çeşitli yaratıcı insanlar her yerdeler; müzisyenler, ressamlar... Büyük bir okul gibi benim için, çok şey öğreniyorum. Bir komüne bağlı hissediyorum kendimi. Hayalim master yapmak çünkü sanat okuluna gitmedim, grafik tasarımı okudum. Oraya gidip oyun oynamak istiyorum açıkçası.

Farklı perspektifler tanımak, görmek istiyorum. Resim konusunda hep arkadaşlarımla temas halindeyim, bir de böyle bir yaratıcı alanın içine gireyim, orada paylaşayım istiyorum.

Arkadaşlarla paylaşmaktan bahsettin ama şu an Balat'taki bu geçici stüdyoda çok izolesin. Üretirken etkileşimden hoşlanır mısın, yoksa kendi başına kalmayı mı tercih edersin?

Son iki aydır Londra'da yeni bir stüdyo arayışındayım. Evde büyük tablo ve yağlıboya yapacak bir alanım yok, bu yüzden benim gibi sanatçı olan arkadaşlarımla ortaklaşa bir stüdyo tutmak istiyoruz. Birbirimizi besleyeceğimizi, işlerimizi harman-

İşeri'nin soyut ve gerçeküstücü çalışmalarında bolca sembol, nadiren de figüratif öğeler mevcut

layacağımızı umuyorum. Benim için önemli olan, beraberlikten doğan güçlü bir iş yapabilmek, karşındakilere dokunabilmek, dalgalanma ile güzel bir şeyler yaratmak. Gerekirse da değişimi tetiklemek ve değişmek. Beraberliğin bir şeyleri değiştirebileceğini düşünüyorum.

Grafik tasarımdan saf sanata geçişi nasıl yaşadın?

Üniversite döneminde arkadaşım Aslı Kaplan'la birlikte, okulda öğrendiğimiz araçlarla evde kendimizce bir şeyler üretip dururduk. Sonunda Piografiks diye bir oluşum yarattık; sweatshirt ve tişörtlere baskılar yapıyorduk, bir yandan da kağıt ve mermer gibi malzemeler üzerine baskı tekniklerini inceliyorduk. Okul sonrasında bir süreliğine Amerika'ya gittim ve resme odaklanmaya başladım. Ancak grafik tasarımı eğitiminin şu anda yaptığım işler üzerinde çok büyük etkisi oldu. Hem dijital hem manuel çalışmamı sağladı.

Soyut çizgin de yine bu süreçte mi oluştu? Kronolojik olarak işlerine bakınca çok da tutarlı duruyor bu stilin.

Çok figüratif ama bir yandan da çok soyut çalışıyordum. Grafik tasarımda soyut, resimde ise figüratif işler... Şimdi ikisini aynı yüzeyde yan yana getirmeye çalışıyorum. Aslında sürekli değiştiğimi hissediyorum ve benim için hepsi birbirinden farklı, hiçbiri birbirine benzemiyor. Amerika'dan döndükten sonra Bodrum'daki No. 81 Otel için bir koleksiyon hazırlamıştık. 30'a yakın resim yapmıştım ki, onları sonraki dönemde ve şimdi yaptıklarımınla karşılaştırdım çok farklılıklar görüyorum.

Kandinsky akla geliyor işlerine bakınca; öykündüğün veya hayal gücünde bir yeri olduğunu düşündüğün böyle sanatçılar, akımlar veya bambaşka disiplinler var mı?

Kandinsky ve Miro'yu çok severim... Yeni jenerasyondan mesela Kolombiyalı Oscar Murillo'yu çok beğeniyorum, özellikle sosyal içerikli işler yapıyor olması çok ilham verici. Örneğin *Frequencies* adlı işinde kanvasları keserek dünyanın farklı köşelerindeki ilkokullara yolluyor ve hepsine birer proje veriyor; bir yıl boyunca o kanvaslar çocukların sıraları üzerine zımbalanacak ve öğrenciler de istedikleri gibi üzerlerini dolduracaklar. Okulda öğretilenlerin kime, neye göre belirlen-

“Benim için önemli olan, beraberlikten doğan güçlü bir iş yapabilmek... Gerekirse da değişimi tetiklemek ve değişmek”

diğinin bilinmediği bir eğitim sistemi içinde birden çocuklara, “Sen ve düşündüklerin önemlisin” deniyor. Bu kanvasların sonra alınıp sergilenmesi müthiş güzel.

Bu verdiğin örnekte senin işlerine dair ipuçları da saklı sanki; tuval dışındaki yüzeylere yaptığın resim çalışmaların veya değişimi tetikleme arzun gibi...

Neyin üzerine resim yaptığımı önemsiyorum; mermer veya kumaş gibi başka malzemelerle çalışmak, deney yapmak gibi benim için. Kendimi daha çok ‘açmak’ istiyorum. Farklı yer- ➤

lerden bakmaya, kendimi daha iyi bir birey yapmaya çalışıyorum aslında. Bunu da insanlarla beraber deneyimlemek istiyorum.

Kendini ifade ediş şeklinde spiritüel nosyonlar hissediliyor. Ruhunu beslemek için neler yapıyorsunuz? Belki meditasyon?

Evet, meditasyon yapıyorum ancak her gün bir ödev gibi uygulamıyorum. Örneğin kendimi kızgın hissediyorsam, karşı tarafı suçlamak yerine dönüp kendime bakmak, kendimi anlamak için meditasyona başvuruyorum. Felsefe son derece önemli benim için. İçinde bulunduğumuz hayatın ve çevremdekilerin neden ve nasıl 'öyle' olduğunu anlamak, tüm bunların neyi yansıttığını kavramak için bu yola başvuruyorum. Sorgulamak, insan doğasını incelemek... Felsefe ile başka bir bakış açısına

“Herkes kendi fiziksel bedeni ile dünyayı algılıyor, bir yalnızlık söz konusu”

sahip olabiliyor, gerçekliklere farklı yaklaşıyorsunuz. Ben bunu sembollerle dışa vuruyorum. Dokunmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Herkes kendi fiziksel bedeni ile dünyayı algılıyor, bir yalnızlık söz konusu. Birbirimize dokunduğumuz bölgelerde bir genişleme, bir enerji yayımı sağlayabiliyoruz bence.

Felsefeye dair bize birkaç isim önermeni istesek...

Alan Watts'ın söyleşileri, Erich Fromm'un *Sevme Sanatı* kitabı ve Mevlana'nın şiirleri tekrar tekrar dönüp okuduklarım arasında. Sevmenin en katıksız haline, sorgusuzca vermeye ve kabul etmeye dair çok şey kattı bana bu arayışlarım. Öğreniyorum ben de.

Şu an burada gördüğümüz, üretimi sürmekte olan işlerin arasında harflere benzeyen şekiller var; bu çizdiklerin gerçek bir alfabe mi, yoksa kurmaca mı?

Kurmaca bir alfabe diyebiliriz! Tanıdık ama dilendirilemeyen, dilsizliğin dili gibi... Yazıda nasıl kelimeler bir duyguyu ifade ediyorsa, o şekiller de duyguları geçiriyor. Zaten kelimelerle araman çok iyi olduğu söylenemez; benim için en iyi iletişim şekli konuşmak değil!

Konuştukça sanki gelecekte performans sanatına da sıcak bakacağımı düşünüyorum.

Çok severim ve performans sanatında çok iyi olduğunu düşündüğüm bazı arkadaşlarım da var, bir araya gelince çıldırıyoruz! O paylaşım anlarımızda ben kendimi çok iyi hissediyorum. Ne güzel olurdu...

Soyut işlerinde de sanki bazı köşelere bedenler, vücudun fark parçaları saklı, birer silüet gibi.

Evet, çok sorgulamak lazım çünkü; neden bu bedenler içindeyiz? Aslında tanız, her şeye gücümüz var. Her ne kadar kendimizi hep eksik hissetsek de aslında bir bütünüz. Bireyin gücünü vurgulamak, “O kutunun dışına çıkabiliriz” demek istiyorum. Başta kendime söylüyorum,

“Bilinçsizliğin içinde büyük bir bilinç olduğuna inanıyorum. O sözde ‘bilinmeyen’in içinde bir dünya var bence”

işlerimle de insanlara söylemek istiyorum. Yavaşlamalıyız bence ve daha iyi birer dinleyici olmalıyız.

Renk kullanımında mavi, kırmızı ve sarı gibi ana renkler göze çarpıyor, bu bilinçli bir tercih mi?

Aslında hayır, bir şekilde elim o renklere gidiyor. Ama ben o bilinçsizliğin içinde büyük bir bilinç olduğuna inanıyorum. O sözde ‘bilinmeyen’in içinde bir dünya var bence. Buna izin vermek, akışına bırakabilmek istiyorum.

Yakın gelecekte bir serginle karşılaşacak mıyız?

Beni temsil eden nomad sanat oluşumu Ballon Rouge’dan 2019’daki sergimin Brüksel ya da Londra’da olma ihtimali olduğunu öğrendim. Arkadaşlarımla beraber kurduğumuz Atelier Wan adlı oluşumumuzla 2016’da Milano Design Week’e katılmıştık ve interaktif bir yerleştirme hazırlamıştık; işbirliğimiz devam ediyor. Belki Contemporary İstanbul’da birkaç işimle yer alabilirim. Ayrıca bir de okul için başvurduğum burslardan haber bekliyorum. ■

Londra’da yaşayan genç sanatçuyu, bir haftalığına tuttuğu Balat’teki atölyesinde ziyaret ettiğimizde üretim sürecini yakından görme şansını elde ettik